

Sygn. akt I C 526/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant:(...)

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2016r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa A. D.

przeciwko P. N.

o zapłatę

I. zasądza od P. N. na rzecz A. D. kwotę 13.487,72 zł (trzynaście tysięcy czterysta osiemdziesiąt siedem złotych siedemdziesiąt dwa grosze) wraz z odsetkami od dnia 24 stycznia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;

II. zasądza od P. N. na rzecz A. D. kwotę 2.585,75 zł (dwa tysiące pięćset osiemdziesiąt pięć złotych siedemdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje ściągnąć od pozwanego P. N. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 506,25 zł (pięćset sześć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 526/16

UZASADNIENIE

Powód A. D. domagał się zasądzenia od pozwanego P. N. kwoty 13.487,72 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 24 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 26 października 2013 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki V. (...) o numerze rej. (...), którego współwłaścicielami byli P. N. i G. N.. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenia OC w (...) S. A. w W.. P. N. zlecił wykonanie naprawy uszkodzonego pojazdu powodowi, prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) N. Samochodów A. D.. Strony uzgodniły, że zakres naprawy obejmować będzie uszkodzenia wskazane w ocenie technicznej (...) S.A. oraz dodatkowe naprawy mechaniczne. Ustalona przez strony stawka za prace blacharskie wynosiła (...) Właściciele samochodu, w ramach bezgotówkowego rozliczenia szkody zawarli z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej im od (...) S.A. Ubezpieczyciel rozliczył szkodę jako całkowitą i przyznał z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 12.400 zł. Pomimo, iż koszt naprawy samochodu był dużo wyższy, pozwany zdecydował się na jego naprawę i pokrycie kosztów przekraczających sumę wypłaconą przez (...) S. A. Powód wystawił faktury VAT opiewające na kwoty 23.821,32 zł brutto tytułem kosztów naprawy i 2.066,40 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego. Po potrąceniu kwoty przyznanej przez

ubezpieczyciela pozwany winien więc był zapłacić powodowi kwotę 13.487,72 zł, czego jednak nie uczynił, pomimo iż w dniu 16 stycznia 2014 r. odebrał naprawiony pojazd nie zgłaszając żadnych uwag co do wykonanej naprawy. Przed przekazaniem pojazdu pozwanemu oględziny przedmiotowego pojazdu wykonał też niezależny rzeczoznawca, który potwierdził prawidłowość wykonania naprawy oraz jej zgodność z zakresem wynikającym z kalkulacji napraw i fakturami.

Nakazem zapłaty z dnia 8 stycznia 2015 r., wydanym w sprawie I Nc 1669/14, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Gdańsk-Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego orzeczenia P. N. wywiódł sprzeciw, kwestionując żądanie pozwu w całości. Pozwany potwierdził fakt zlecenia powodowi naprawy samochodu, jednak wskazał, że przedstawił powodowi kalkulację naprawy, której suma końcowa wynosiła 9.802,73 zł. Nie wyraził też zgody na dokonanie naprawy przewyższającej kwotę wynikającą z umowy cesji, ani nie zaakceptował wystawionych przez powoda faktur.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany P. N. w dniu 28 października 2013 r. zawarł z powodem, prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) N. Samochodów A. D., umowę – zlecenie naprawy pojazdu V. (...) o numerze rej. (...) uszkodzonego w wyniku zdarzenia drogowego, którego sprawca był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. Strony uzgodniły, że zakres naprawy obejmować będzie uszkodzenia wskazane w ocenie technicznej (...) S.A. oraz dodatkowe naprawy mechaniczne, za które zapłacić miał pozwany. Ustalona przez strony stawka netto za prace blacharskie (...). W §4 umowy strony zawarły zapis nakładający na zleciennodawcę obowiązek zapłaty kosztów naprawy pojazdu w zakresie, w jakim nie znajdują one pokrycia w odszkodowaniu wypłaconym przez ubezpieczyciela.

/ **dowód:** umowa, k. 10; zeznania świadka M. L. (1), k.142-142v, 144, 174-176, 178/

Właściciele uszkodzonego samochodu – P. N. i G. N., w ramach bezgotówkowego rozliczenia szkody zawarli z powodem umowę cesji wierzytelności przysługującej im od (...) S.A., o czym powiadomili ubezpieczyciela.

/ **dowód:** umowa cesji – k. 15, powiadomienie ubezpieczyciela – k. 16/

Początkowo szkoda miała być rozliczona jako szkoda częściowa, jednak okazało się, że uszkodzenia są bardzo poważne. Wielokrotnie odbywały się oględziny auta przez rzeczoznawcę ubezpieczyciela, bowiem w razie odnalezienia kolejnych uszkodzeń należało kontaktować się z ubezpieczycielem, który zlecał oględziny. Kiedy okazało się, że uszkodzony został silnik, sporządzona przez powoda kalkulacja naprawy wykazała jej nieopłacalność. W konsekwencji szkoda uznana została przez ubezpieczyciela za całkowitą. O powyższym poinformowany został pozwany, który, wiedząc, że odszkodowanie wypłacone przez (...) S.A. nie pokryje kosztów naprawy pojazdu, zdecydował o jego naprawie, zlecając również wykonanie prac dodatkowych, niezwiązanych ze szkodą. Stan samochodu pozwanego wskazywał, iż P. N. bardzo o niego dbał.

/ **dowód:** zeznania świadka M. L. (2), k. 142-142v, 144, 174-176, 178; zeznania świadka K. L., k.142v-144; zeznania świadka T. M., k.143-144; przesłuchanie powoda, k. 152-154, 160/

W celu obniżenia kosztów naprawy, część niezbędnych do naprawy podzespołów została dostarczona powodowi przez pozwanego.

/ **bezsporne** , nadto dowód: przesłuchanie powoda, k. 152-154, 160; przesłuchanie pozwanego, k.154-160; zeznania świadka M. L. (2), k. 142-142v, 144, 174-176, 178;/

W dniu 31 października 2013 r. strony zawarły umowę najmu pojazdu zastępczego V. (...), o nr. rej. (...), na okres 6 dni (do dnia 5 listopada 2013 r.). W dniu 11 grudnia 2013 r. strony zawarły kolejną umowę najmu pojazdu zastępczego V. (...), o nr. rej. (...), na okres 8 dni (do dnia 18 grudnia 2013 r.). Łączny koszt najmu wyniósł 1.680 zł netto, czyli 2.066,40 zł brutto. Pozwany faktycznie używał samochodu zastępczego.

/ **dowód:** umowy, k. 13 -14; faktura VAT (...), k.33; zeznania świadka M. L. (2), k. 142-142v, 144, 174-176, 178; zeznania świadka K. L., k.142v-144; zeznania świadka T. M., k.143-144; przesłuchanie powoda, k. 152-154, 160; zeznania świadka S. D. – k. 176-178/

Ubezpieczyciel ostatecznie (pismem z dnia 18 grudnia 2013 r.) rozliczył szkodę jako całkowitą i przyznał z tego tytułu odszkodowanie w kwocie 12.400 zł.

/ **bezsporne** , nadto: pisma (...) S. A. – k. 17,18/

W dniu 14 kwietnia 2014 r. zważywszy na niemożność uzyskania od ubezpieczyciela sprawcy szkody dodatkowej kwoty ponad już wypłaconą, powód, zgodnie z postanowieniami § 5 łączącej strony umowy cesji, odstąpił od niej, zwrotnie przelewając na cedentów wierzytelność wobec (...) S.A. w W..

/ **dowód:** oświadczenia o zwrotnym przelewie – k. 49, 50/

Po dokonaniu większości napraw w samochodzie pozwanego, podczas wykonywania przez pracownika powoda, S. D., jazdy próbnej, doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległy drzwi samochodu powoda. Uszkodzony element został wymieniony na nowy na koszt sprawcy szkody.

W dniu 16 stycznia 2014 r. pozwany odebrał naprawiony samochód nie wnosząc żadnych zastrzeżeń do wykonanej naprawy. Wydanie pojazdu poprzedzone zostało przeprowadzeniem oględzin przez niezależnego rzeczoznawcę, który potwierdził prawidłowość wykonania naprawy oraz jej zgodność z zakresem wynikającym z kalkulacji napraw i fakturami.

/ **dowód** : potwierdzenie odbioru pojazdu, k.42; zeznania świadka M. L. (2), k. 142-142v, 144, 174-176, 178; zeznania świadka K. L., k.142v-144; zeznania świadka T. M., k.143-144; zeznania świadka S. D. – k. 176-178; przesłuchanie powoda, k. 152-154, 160; opinia – k. 43-46; przesłuchanie pozwanego, k.154-156, 160/

W dacie odebrania pojazdu przez pozwanego powód wystawił mu faktury VAT opiewające na kwoty 23.821,32 zł brutto tytułem kosztów naprawy i 2.066,40 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego. Jednocześnie, powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot wynikających z wystawionych faktur, pomniejszonych o kwotę wypłaconą przez ubezpieczyciela. Wezwanie zostało wysłane na adres: S. 33/19, (...)-(...) P., który był adresem zameldowania pozwanego, wskazanym przez niego przy zawieraniu umowy z powodem. Przesyłkę dwukrotnie awizowano i – wobec niepodjęcia przez adresata – zwrócono do nadawcy.

/ **dowód:** faktury VAT – k. 30-33; wezwanie wraz z kserokopią koperty – k. 47-48/

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów z dokumentów i kopii dokumentów, których prawdziwość i moc dowodowa nie budziła wątpliwości Sądu. Pozwany kwestionował wprawdzie treść zawartej umowy, twierdząc, iż treść jej § 1 została dopisana już po opatrzeniu przez niego dokumentu własnym podpisem, jednak nie przedstawił żadnych dowodów na potwierdzenie swojego stanowiska. Przekonującym dowodem na taką okoliczność byłby chociażby egzemplarz umowy należący do pozwanego (umowę – zgodnie z jej treścią – sporządzono w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach) o treści odmiennej od tej, jaką zaprezentował powód. Dowodu takiego jednak zabrakło.

Stanowisko pozwanego jest również całkowicie oderwane od reguł logiki. Nie sposób dać wiary, że pozwany podpisał umowę „zlecenia” bez wskazania w jej treści co jest owym „zleceniem” objęte. Co więcej, sam pozwany przyznał, iż dostarczał powodowi do naprawy części zamienne w celu obniżenia kosztów naprawy, co nie miałoby żadnego uzasadnienia, gdyby naprawa była dokonana tylko w zakresie uznanym przez ubezpieczyciela. W świetle zatem

art.253 kc twierdzenia pozwanego negujące treść dokumentów prywatnych opatrzonych jego podpisem pozostają nieudowodnione.

Podstawą ustaleń uczynił Sąd również zeznania świadków i powoda, uznając je za szczere, spójne i logiczne. Zeznania natomiast złożone przez pozwanego w charakterze strony Sąd uznał za wiarygodne tylko w takim zakresie, w jakim były one zgodne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd wziął pod uwagę, iż zeznania pozwanego w przeważającym zakresie stały w sprzeczności z zaoferowanymi przez stronę powodową dowodami zarówno w postaci dokumentów, jak i zeznań świadków, przy czym pozwany, poza własnymi zeznaniami nie zaoferował żadnych innych środków dowodowych na poparcie swojego stanowiska.

Żądanie powoda w ocenie Sądu jest uzasadnione i jako takie podlega uwzględnieniu.

Strony łączyła umowa o dzieło (art. 627 kc) przez którą przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

W ocenie Sądu logicznym i oczywistym jest, że dokładny zakres naprawy nie mógł być stronom znany w momencie zawarcia umowy (przed dokładnymi oględzinami uszkodzonego pojazdu), a także, iż nie było wiadomo jaki dokładnie zakres szkody zostanie uznany przez ubezpieczyciela. Co więcej, strony miały świadomość, że – wobec znacznego zakresu uszkodzeń pojazdu – istnieje prawdopodobieństwo, iż ubezpieczyciel rozliczy szkodę jako całkowitą, a tym samym nie pokryje całości kosztów naprawy. W tym miejscu wskazać należy, iż twierdzenie pozwanego, że w warsztacie po kilku dniach powiedziano mu, że „będą się starać o szkodę całkowitą, bo tak będzie lepiej”, jest całkowicie niewiarygodne. „Staranie się” zakładu naprawczego o przyjęcie znacznie mniej korzystnej dla klienta opcji rozliczenia szkody i jeszcze zapewnianie go, że jest to lepsze rozwiązanie, świadczyło by o działaniu na niekorzyść klienta ze strony zakładu naprawczego a zarazem o braku rozsądku po stronie klienta, który na takie rozwiązanie by przystał. Skoro P. N. nie zamierzał sprzedawać pojazdu (pozostałości) ale naprawić auto i dalej je użytkować, to nie mógł być zainteresowany szkodą całkowitą. Co więcej, skoro pozwany sam jest mechanikiem samochodowym a do tego emocjonalnie związanym z uszkodzonym pojazdem, to nie sposób uwierzyć, że nie monitorował na bieżąco stanu zaawansowania prac i pozwalał na ingerencję w pojazd w stopniu większym niż niezbędny.

Sąd, pomimo, że w zamiśle stron naprawa szkody miała być, co do zasady, sfinansowana przez (...) S.A., to jednak ewentualną różnicę pokryć miał pozwany, co wynika zarówno z samej treści umowy, jak i zeznań powołanych świadków. Oczywistym jest, że gdyby powód nie zapewnił sobie gwarancji pokrycia kosztów naprawy przekraczających kwoty przyznane przez ubezpieczyciela, nie podjąłby się naprawy pojazdu powoda. Również w tym kontekście stanowisko procesowego pozwanego jest całkowicie niewiarygodne.

Za przekonujące uznał Sąd twierdzenie strony powodowej, iż pozwany zlecał również wykonanie pewnych prac dodatkowych, nieuwzględnionych przez ubezpieczyciela jako związane ze szkodą. Wynika to nie tylko z zeznań świadków, ale – jak wskazano powyżej – pośrednio także z zeznań samego pozwanego, który przyznał, iż dostarczał powodowi część niezbędnych do naprawy podzespołów. Pozwany zaprzeczył wprawdzie jakoby zlecał prace dodatkowe, ale w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowisko to Sąd uznał za niewiarygodne.

Samochód został naprawiony i wydany P. N., wobec czego pozwany zobowiązany jest do pokrycia kosztów naprawy zgodnie z zawartą umową. W myśl bowiem art.642 kc, w braku odmiennej umowy przyjmującemu zamówienie należy się wynagrodzenie w chwili oddania dzieła.

Podkreślenia wymaga, że pozwany nie negocjował jakości dokonanej naprawy – nie wniósł żadnych zastrzeżeń ani w potwierdzeniu odbioru pojazdu ani później.

Nie jest także wiarygodny zarzut pozwanego jakoby nie wydano mu samochodu zastępczego, a umowa jego wypożyczenia była zawarta jedynie dla pozorów, celem uzyskania wyższej kwoty na naprawę pojazdu od ubezpieczyciela. Pomijając nawet fakt, iż z zeznań świadków wynika co innego, a mianowicie, iż pozwany faktycznie użytkował auto zastępcze, zauważyć należy, że wersja przedstawiona przez pozwanego jest niewiarygodna i nielogiczna. Mało

prawdopodobnym jest, by powód (niebędący wszak w żadnych bliskich relacjach z pozwanym) miał się dopuszczać tego typu oszustwa, narażając się nawet na odpowiedzialność karną, tylko po to, by uzyskać dodatkowe środki na naprawę samochodu pozwanego. Co więcej, zważywszy, że pozwany jest osobą dorosłą i samodzielną trudno dać wiarę twierdzeniu, że zgodził się na podpisanie pozornej umowy najmu pojazdu zastępczego, skoro go nie potrzebował, narażając się w ten sposób na konieczność pokrycia związanych z tym kosztów, w razie ich nieuwzględnienia przez ubezpieczyciela.

Pozwany twierdził, iż powód dokonywał „napraw” elementów, które wcale naprawy nie wymagały. Pomijając już fakt, że pozwany nawet nie starał się owego twierdzenia udowodnić, należy zauważyć, że jest ono niewiarygodne – trudno przyjąć aby pozwany, sam będąc mechanikiem oraz sobą emocjonalnie związaną ze swoim samochodem, godził się na dokonywanie w nim zbędnych napraw generujących wyższe koszty – wiedząc, że istnieje możliwość, że to on musiałby je ponieść, i jeszcze sam dostarczał do ich wykonania części zamiennych. Co więcej, zakwalifikowanie kolejnych elementów do naprawy czy wymiany za każdym razem poprzedzane było oględzinami przedstawiciela ubezpieczyciela, który zgłoszenia te weryfikował. Brak podstaw do uznania, że oględziny te były przeprowadzane nierzetelnie.

Z przytoczonych względów uznawszy, że powód udowodnił roszczenie objęte żądaniem pozwu tak co do zasady jak i co do wysokości, Sąd uwzględnił powództwo w całości.

O odsetkach orzeczono zgodnie z art. 481 § 1 kc, który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jako terminy początkowe naliczania odsetek przyjęto daty wymagalności każdej z faktur. Jakkolwiek faktury te nie zostały pozwanemu przedstawione, to jednak wysłane zostały na jego adres zameldowania. Pozwany podpisując umowy z powodem miał świadomość, iż jego dane (w tym adres) spisywane są z jego dowodu osobistego, pomimo tego nie wskazał jednak powodowi swojego adresu zamieszkania. W związku z powyższym nie może z tej okoliczności wywodzić skutków dla siebie korzystnych.

Z uwagi na powyższe, na mocy art. 627 kc i 642 kc, orzeczono jak w punkcie I wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na mocy art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. art. 108 § 1 kpc jak w punktach II i III wyroku, obciążając nimi w całości pozwanego jako stronę przegrywającą sprawę. Na koszty zasądzone na rzecz powoda złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 168,75 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Zważywszy, iż na wcześniejszym etapie postępowania, wobec uznania nakazu zapłaty za prawomocny, powodowi zwrócono $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu, która łącznie wynosiła 675 zł, Sąd zasądził na jego rzecz od pozwanego jedynie $\frac{1}{4}$ przedmiotowej opłaty, nakazując ściągnąć od pozwanego pozostałą jej część (506,25 zł) na rzecz Skarbu Państwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...). C (...)
2. (...)
3. (...)